

C.H. Mackintosh

De tien bruidsmisjes

'Zie de Bruidegom. Ga uit, Hem tegemoet'.

Mattheüs 25:1-13

We komen nu bij het ernstige gedeelte van de toespraak van onze Heer, waarin Hij het koninkrijk der hemelen belicht door middel van de gelijkenis van de tien bruidsmisjes. Het onderwijs van deze belangrijke en interessante gelijkenis heeft een bredere toepassing dan die van de dienstknecht, waarnaar we al verwezen hebben, aangezien deze betrekking heeft op het hele christendom en niet beperkt is tot een dienstwerk, binnenshuis of buitenshuis. Het heeft direct en nadrukkelijk betrekking op de christelijke belijdenis, waar of onwaar.

'Dan zal het koninkrijk der hemelen vergeleken worden met tien misjes, die hun lampen namen en eropuit gingen om de bruidegom te ontmoeten' (Matt. 25:1). Sommigen hebben gesuggereerd dat deze gelijkenis verwijst naar het Joodse overblijfsel; maar dit wordt niet bevestigd, noch door de context waarin de gelijkenis voorkomt, noch door de bewoordingen waarin die is vervat.

Wat de hele context betreft, hoe nauwkeuriger we het onderzoeken, des te duidelijker wordt dat het Joodse deel van de verhandeling eindigt met Mattheüs 24:44. Dit is zo evident dat het geen vragen toelaat. Even onderscheiden is het christelijke deel, dat loopt – zoals we hebben gezien – van Mattheüs 24:45 tot 25:30; terwijl we vanaf 25:31 tot het einde van het hoofdstuk het oordeel over de volken hebben.

De orde en de rijkdom van deze wonderbare uiteenzetting moet dus elke oplettende lezer treffen. Het stelt de toekomst voor van de Jood, de christen en de heiden, ieder op zijn eigen specifieke terrein en volgens zijn eigen aparte principes. Er is geen samensmelting van het ene met het andere, geen verwarring van dingen

die verschillen. Kortom, de orde en de omvang van deze diepgaande verhandeling is goddelijk van karakter en vervult de ziel met verwondering, liefde en lof. We staan op van de bestudering ervan, als geheel, met de woorden van de apostel op onze lippen: 'O, diepte van rijkdom, zowel van de wijsheid als van de kennis van God! Hoe ondoorgrondelijk zijn Gods oordelen en hoe onnaspeurlijk Zijn wegen' (Rom. 11:33).

En als we dan de precieze termen onderzoeken die door de Heere Jezus worden gebruikt in de gelijkenis van de tien meisjes, zien we dat die niet van toepassing zijn op Joden maar op belijdende christenen. Het is dus allemaal van toepassing op onszelf. Het laat een roepstem horen en bevat een ernstige les voor de schrijver en de lezer van deze regels. Laten we ons hart daarop richten.

'Dan zal het koninkrijk der hemelen gelijk zijn geworden aan tien maagden die hun lampen namen en uitgingen de bruidegom tegemoet' (Matt. 25:1). Het oorspronkelijke christendom werd vooral gekenmerkt door het hier genoemde feit, namelijk het 'uitgaan' om de terugkerende en verwachte Bruidegom te ontmoeten. De eerste christenen werden ertoe gebracht zich los te maken van aardse dingen en verkeerde verbindingen en eropuit te gaan, in de geest en in de genegenheid van hun harten, om de Heiland te ontmoeten die men liefhad en op Wie men wachtte. Het was natuurlijk geen kwestie van het van de ene plaats naar de andere gaan; het was niet lokaal, maar moreel en geestelijk. Het was het uitgaan van het hart naar de geliefde Heiland, naar Wiens terugkeer men reikhalzend uitkeek.

Het is onmogelijk de brieven aan de diverse gemeenten te lezen en dan niet te zien dat de hoop op de zekere en spoedige terugkeer van Christus de harten vervulde van de geliefde broeders en zusters in de begintijd. Ze verwachtten Gods Zoon uit de hemel. Ze wisten dat Hij zou komen en hen zou wegnemen van de aarde, om voor altijd bij Hem te zijn. De kennis en de kracht van deze hoop had tot gevolg dat hun harten werden losgemaakt van andere dingen. Hun stralende, hemelse hoop zorgde ervoor dat ze de dingen van de aarde konden loslaten. Ze keken uit naar hun Verlosser. Ze geloofden dat Hij elk moment kon komen, en daarom moesten de zorgen van dit leven gewoon worden geregeld voor het moment – ongetwijfeld goed en grondig –, maar als wachtend op de spoedige ontmoeting met Hem.

Dit alles wordt kort maar duidelijk voorgesteld door middel van de uitdrukking dat zij uitgingen om de bruidegom te ontmoeten. Dit kan niet met inzicht worden toegepast op het Joodse overblijfsel, aangezien dit niet zal 'uitgaan' om de Messias te ontmoeten. Integendeel, zij zullen in hun positie en te midden van hun omstandigheden blijven, totdat Hij komt en Zijn voet zet op de Olijfberg. Zij zullen niet verwachten dat Christus komt en hen van de aarde wegneemt om bij Hem in

de hemel te zijn. Want Hij zal komen om hen te verlossen in hun eigen land en hen daar gelukkig te maken onder Zijn eigen gezegende heerschappij gedurende het millennium.

Maar de oproep is gericht aan *christenen* om 'uit te gaan'. Ze zouden altijd in beweging moeten zijn; zich niet settelen op aarde, maar uitgaan met een oprecht en heilig verlangen naar de hemelse heerlijkheid waartoe ze geroepen zijn, en naar de hemelse Bruidegom. Zij hebben Hem lief en hebben geleerd te wachten op Zijn spoedige komst. Dat is de ware, goddelijke en normale opvatting van de houding en toestand van de christen. En die mooie gedachte werd wonderbaar gerealiseerd en praktisch toegepast door de eerste christenen. Maar helaas, we worden erbij bepaald dat we in het christendom zowel het onechte als het ware aantreffen. Er is 'onkruid' evenals 'tarwe' in de koninkrijk der hemelen; en zo lezen we van deze tien meisjes dat 'vijf van hen wijs waren en vijf dwaas'. Dit zijn de ware en de valse belijders, de echte en de schijngelovigen in het belijdende christendom.

Ja, en dit zal doorgaan tot de tijd van het einde, totdat de Bruidegom komt. Het onkruid verandert niet in tarwe, en evenmin worden de dwaze meisjes in wijze meisjes veranderd. Nee. Het onkruid zal worden verbrand en de dwaze meisjes worden buitengesloten. In plaats van een geleidelijke verbetering door de middelen die nu worden gebruikt – de prediking van het evangelie en de goede dingen die van invloed zijn op de wereld – vinden we in alle gelijkenissen en in de leer van het hele Nieuwe Testament dat het koninkrijk der hemelen een betreurenswaardige vermenging van goed en kwaad voorstelt; een corrupt proces; een aanval op het werk van God door de vijand; een duidelijke voortgang van het kwaad in principe en in praktijk.

En dit alles gaat door tot het einde. Er zijn dwaze meisjes als de Bruidegom verschijnt. Waar komen ze vandaan, als iedereen zich moet bekeren voordat de Heer komt? Als allen door de middelen die nu worden gebruikt tot de kennis van de waarheid moeten worden gebracht, hoe komt het dan dat er bij de komst van de Bruidegom evenveel dwaze als wijze meisjes zijn?

Maar men zal misschien zeggen dat dit slechts een gelijkenis is, een beeld. Toegegeven; maar een beeld van wat? Zeker niet van een hele bekeerde wereld. Die bewering zou compleet in strijd zijn met de leer van de Schrift en zou betekenen dat wij met het onderwijs van onze Heer omgaan op een manier waarop wij de leer van een medemens niet zouden durven behandelen.

Nee, de gelijkenis van de tien meisjes leert zonder enige twijfel dat wanneer de Bruidegom komt, er dwaze meisjes op het toneel zullen zijn. Het is duidelijk dat als er dwaze meisjes zullen zijn, zij niet allemaal bekeerd kunnen zijn. Een kind kan dit

begrijpen. We kunnen niet zien hoe het mogelijk is, dat men ondanks deze ene gelijkenis de theorie wil handhaven van een wereld die tot bekering komt vóór de komst van de Bruidegom.

Maar laten we de dwaze meisjes eens wat nader bekijken. Hun geschiedenis bevat vele vermaningen voor alle christelijke belijders. Het wordt heel summier beschreven, maar is toch veelzeggend: 'Want de dwaze namen hun lampen, maar namen geen olie met zich mee.' Er is een uiterlijke belijdenis, maar geen innerlijke realiteit. Er is geen geestelijk leven, geen zalving, geen vitale band met de Bron van eeuwig leven, geen vereniging met Christus. Er is niets anders dan de lamp van hun belijdenis en de droge pit van een fictief geloof.

Dit is bijzonder ernstig. Het spreekt van de grote hoeveelheid gedoopte belijders die ons op dit moment omringen. Er is zoveel uiterlijke schijn aanwezig, maar zo weinig innerlijke werkelijkheid. Allen beweren christen te zijn. De lamp van het getuigenis is in elke hand te zien; maar heel weinig mensen hebben olie in hun kruiken. De geest van het leven in Christus Jezus, en de Heilige Geest, woont niet in hun harten. Zonder dit is alles volkomen waardeloos en zinloos. Er is misschien wel een hoge belijdenis; men kan een zeer orthodoxe geloofsbelijdenis hebben; men kan gedoopt zijn en het avondmaal des Heren ontvangen; men kan een ordelijk ingeschreven en erkend lid zijn van een christelijke gemeenschap, misschien een zondagsschoolleraar of een gewijde bedienaar van de godsdienst; men kan dit alles zijn, zonder een vonk van goddelijk leven te tonen.

Nu is het een afschuwelijke gedachte net genoeg godsdienst te hebben om het hart te bedriegen, het geweten te doden en de ziel te gronde te richten. Net genoeg godsdienst om de naam te hebben dat men leeft, terwijl men dood is, voldoende om iemand achter te laten zonder Christus, zonder God, en zonder hoop in de wereld. Voldoende om de ziel te bedriegen met een vals vertrouwen en haar te vullen met een valse vrede, totdat de Bruidegom komt! En dan worden de ogen geopend wanneer het te laat is.

Dit is het probleem met de dwaze meisjes. Ze lijken veel op de wijze meisjes. Een gewone waarnemer kan haast geen verschil zien. Ze waren allemaal samen op pad gegaan, en ze hadden allemaal lampen bij zich. En bovendien, allen waren afgeweken en gingen sluimeren en slapen: zowel de wijze als de dwaze meisjes. Allen staan op bij het middernachtelijk geroep en maken hun lampen in orde. Tot dan toe is er geen duidelijk verschil. De dwaze meisjes steken hun lampen aan, en de lamp van de belijdenis brandt met de droge pit van een levenloos geloof. Helaas, het is een waardeloos ding, een fataal zelfbedrog.

Hier komt het grote onderscheid, de ernstige scheidslijn naar voren met ontstellende duidelijkheid. De dwaze meisjes zeiden tot de wijze: 'Geef ons van uw olie, want onze lampen gaan uit.' Dit bewijst dat de lampen wel waren aangestoken; want als ze niet waren aangestoken, konden ze niet uitgaan. Maar het was slechts een flikkerend, voorbijgaand licht. Het werd niet gevoed vanuit een goddelijke bron. Het was het licht van een lippenbelijdenis, gevoed door een verstandelijk geloof. Het brandde net lang genoeg om zichzelf en anderen te bedriegen; en het ging uit op het moment dat men het meest behoefte eraan had. Dit liet hen achter in de vreselijke duisternis van de eeuwige nacht.

'Onze lampen gaan uit.' Wat een vreselijke ontdekking: de Bruidegom is nabij en onze lampen gaan uit! Onze lege belijdenis wordt aan het licht gebracht door Zijn naderende komst. We dachten dat alles in orde was. We beleden hetzelfde geloof, we hadden dezelfde soort lamp. Maar helaas, tot onze grote schrik ontdekken we nu dat we onszelf hebben bedrogen en het alleen nodige missen: de geest van het leven in Christus, de zalving van de Heilige, de levende band met de Bruidegom. Wat zullen we doen? O, wijze meisjes, heb medelijden met ons en deel jullie olie met ons. Geef ons een beetje, maar een druppel van die essentiële olie, opdat we niet voor altijd omkomen.

Het is allemaal volkomen zinloos. Niemand kan van zijn olie aan een ander geven. Ieder heeft net genoeg voor zichzelf. Een gelovige kan licht brengen, maar hij kan geen olie schenken. Dit laatste is alleen Gods gave. Hij geeft de Geest niet met mate (Joh. 3:34). De wijze meisjes antwoordden en zeiden: 'Nee, anders is er niet genoeg voor ons en voor u, maar ga liever naar de verkopers en koop voor uzelf. En terwijl zij gingen kopen, kwam de bruidegom en zij die gereed waren, gingen naar binnen met hem naar de bruiloft; en de deur werd gesloten.'

Het heeft geen zin naar christelijke vrienden te kijken om ons te helpen staande te blijven. Het heeft geen zin heen en weer te vliegen om iemand te vinden waarop we kunnen leunen: de een of andere heilige, of een vooraanstaande leraar. Het heeft geen zin te blijven bouwen op onze kerk, onze belijdenis of onze sacramenten. We hebben 'de olie' nodig, we kunnen niet zonder. Waar moeten we die halen? We moeten het niet van mensen verwachten, niet van de kerk, niet van de heiligen, niet van de vaders. We moeten het leven van God Zelf ontvangen; en Hij geeft royaal, geprezen is Zijn naam. 'De gave van God is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onze Heer.'

Maar let op, het is een individuele zaak. Ieder moet het voor zichzelf hebben. Geen mens kan geloven, of het leven voor een ander verwerven. Ieder heeft voor zichzelf met God te maken. De band die de ziel met Christus verbindt, is heel persoonlijk.

Geloof uit de tweede hand bestaat niet. Een man kan ons religie leren, of theologie, of de letter van de Schrift. Maar hij kan ons geen olie geven; hij kan ons geen geloof, geen leven schenken. Het is een geschenk van God, Zijn genadegave. Wat een kostbaar woord: een geschenk. Het is vrij zoals de lucht van Gods schepping; vrij als Zijn zonlicht; vrij als Zijn verfrissende dauwdruppels. Maar, we herhalen het, en met nadruk: iedereen moet het voor zichzelf ontvangen. 'Niemand kan op enigerlei wijze zijn broeder verlossen, noch God een losprijs voor hem geven, opdat hij voor altijd zou leven en geen verderf zou zien. Want de verlossing van hun ziel is te kostbaar' (Ps. 49:7-9).

Wat zegt u van deze ernstige dingen? Ben je wijs of dwaas? Bent u tot leven gekomen in de opgestane en verheerlijkte Heiland? Bent u slechts een belijder van de godsdienst, tevreden met gewone routine van de kerkgang? Net genoeg godsdienst om u op aarde respectabel te maken, maar niet genoeg om u met de hemel te verbinden? Wij vragen u ernstig over deze dingen na te denken. Denk er nu aan. Bedenk eens hoe vreselijk het zal zijn om te ontdekken dat uw belijdenislamp uitgaat en u achterlaat in diepe duisternis, de duisternis van een eeuwige nacht. Wat vreselijk om de deur gesloten te vinden achter die schitterende stoet die naar de bruiloftszaal trekt! Maar wat een kwellende kreet: 'Heer, Heer, doe ons open!' Hoe vernietigend is het antwoord: 'Ik ken je niet.'

O, geef deze gewichtige dingen nu een plaats in uw hart, terwijl de deur nog open staat en de dag van de genade nog voortduurt in Gods grote lankmoedigheid. Het moment komt snel dichterbij waarop de deur van genade voor altijd voor u gesloten zal worden, waarop alle hoop verdwenen is en uw kostbare ziel in eeuwige wanhoop gedompeld is. Laat Gods Geest u opwekken uit uw noodlottige slaap en u geen rust geven, totdat u die vindt in het volbrachte werk van de Heere Jezus Christus en u aan Zijn gezegende voeten in aanbidding neerknielt.

We zullen nog een blik werpen op de wijze meisjes, volgens de leer van deze gelijkenis. Het grote onderscheid met de dwaze meisjes is dat ze bij het begin 'olie namen in hun vaten met hun lampen'. Met andere woorden: wat ware gelovigen onderscheidt van naambelijders, is dat eerstgenoemden de genade van Gods Heilige Geest in hun hart hebben. Zij hebben de geest van het leven in Christus Jezus ontvangen; en de Heilige Geest woont in hen als het zegel, het onderpand, hun zalving en hun getuigenis. Dit heerlijke feit kenmerkt nu alle ware gelovigen in de Heere Jezus Christus. Het is een ontzagwekkend, wonderbaar feit, zeer zeker. Het is een onuitsprekelijk voorrecht, dat ons altijd in heilige aanbidding moet laten knielen voor onze God en onze Heere Jezus Christus.

Hoe droevig om te bedenken dat we, ondanks dit hoge en heilige voorrecht, moeten lezen in de woorden van onze gelijkenis: 'Ze sluimerden en sliepen allemaal'. Allen, zowel de wijze als de dwaze meisjes, vielen in slaap. De Bruidegom bleef uit en allen, zonder uitzondering, verloren de frisheid, de vurigheid en de kracht van de hoop op Zijn komst, en vielen diep in slaap.

Dat is de verklaring van onze gelijkenis, en dat is het ernstige feit van de geschiedenis. Alle belijders vielen in slaap. 'De gezegende hoop', die zo helder aan de horizon van de eerste christenen scheen, vervaagde heel snel. En terwijl we de pagina's van achttien eeuwen kerkgeschiedenis doorbladeren, van de apostolische vaders tot het begin van de 18e eeuw, zoeken we tevergeefs naar een duidelijke verwijzing naar de specifieke hoop van de kerk: de persoonlijke terugkeer van de gezegende Bruidegom. In feite was die hoop voor de kerk zo goed als verloren; sterker nog, het werd bijna ketterij om het te onderwijzen. En zelfs nu, in deze laatste dagen, zijn er duizenden belijdende dienaren van Christus, die de komst van de Heer niet durven prediken of onderwijzen zoals het in de Schrift wordt geleerd.

Het is waar, God zij geprezen, we merken een machtige verandering op in de laatste eeuwen. Er is een groot ontwaken geweest. God herinnert door Zijn Heilige Geest Zijn volk aan lang vergeten waarheden, onder andere aan de heerlijke waarheid van de komst van de Bruidegom. Velen zien nu in dat de reden waarom de Bruidegom uitbleef, eenvoudig was omdat God lankmoedig jegens ons was en niet wilde dat iemand zou omkomen, maar dat allen tot bekering zouden komen. Kostbare zaak!

Maar ze zien ook dat, ondanks deze lankmoedigheid, de Heere Jezus nabij is. Christus komt. De middernachtelijke roep heeft geklonken: 'Zie, de Bruidegom; ga uit om Hem te ontmoeten'. Laten miljoenen stemmen de ontroerende roep aanheffen, totdat die in al zijn kracht van pool naar pool gaat en naar de uiteinden van de aarde, en de hele Kerk opwekt om als één man te wachten op de glorieuze verschijning van de gezegende Bruidegom.

Geliefden in de Heer, ontwaak! Laat iedereen wakker geschud worden. Laten we de sluimering van werelds gemak en genotzucht van ons afschudden. Laten we uitstijgen boven de invloed van religieuze formaliteit en saaie routine. Laten we de dogma's van verkeerde theologie terzijde schuiven en voortgaan, in de geest van ons denken en in de genegenheid van ons hart, om de terugkerende Bruidegom te ontmoeten. Laten Zijn ernstige woorden met nieuwe kracht tot ons spreken: 'Waak daarom, want u kent de dag noch het uur.' Laat de taal van ons hart en ons leven zijn: 'Kom toch, Heere Jezus.'

*De donkere stroom van het kwaad stroomt snel;
Ontwaak dus, kinderen van de genade.
Zoek met mededogen zielen die verloren zijn,
Wetend wat de prijs is die hun verlossing heeft gekost.
Terwijl we met verrukking zingen over de grote liefde van de Heiland,
En wachten tot Hij ons naar boven voert.
Het kan morgen zijn, of zelfs vanavond.
Laten onze lendenen omgord zijn en de lampen helder brandend.*

